

[Fr. Dalgaard.]

Forpligtelser. Det er jo let, naar man har haft en mindre Indtægt, at bruge mere, efter som Indtægten stiger. Man sætter sig for større Udgifter paa den ene eller den anden Maade, man faar en større Skattebyrde, naturligvis, og mange andre Ting. Det er vel ogsaa saadan, at Indtægten paa 6 000 Kr. skeler misundeligt op til Indtægten paa 8 000 Kr. og siger: han kan sagtens; og kommer vedkommende paa 8 000 Kr., saa har han glemt det og skeler efter den paa 10 000 Kr.: han kan sagtens. Jeg ved udmærket godt, at det kan være meget demagogisk at sige, at de store Indtægter kan sagtens bære Byrderne. Jeg ved vel, at der hæfter mange ekstra Byrder paa den store Indtægt, men Formaålet med denne Lovgivning er at indskrænke Forbruget, at binde en Del af de Penge, som er paa Jagt efter de stadig knappere og knappere Varebeholdninger. Nogle vilde maaske have Lyst til at paalægge Befolkningen i al Almindelighed en Forbrugsindskrænkning i den ene eller den anden Retning, men jeg tror nok, man praktisk talt maa indrømme, at de mindste Indtægter ikke har noget at indskrænke paa. Den højttærede Finansministers Forgænger har i sin Tid sagt, at man skal betale sin Skat med Glæde; det skal man vistnok være Finansminister for at gøre, men jeg tror alligevel, at de Folk, som har de store og meget store Indtægter, skulde besinde sig paa om ikke Glæde, saa dog en vis Taknemmelighed over at tilhøre de heldige i dette Samfund. Og det er da givet, at der paa en Indtægt af 12 000—13 000 Kr., trods Byrderne ved denne Indtægt, er en større Margin med Hensyn til Forbrugsindskrænkning end paa Indtægter, som er langt mindre. Vi har her i Landet 1 860 000 Skatteydere, af disse ligger 1 770 000 under 6 000 Kr., kun 90 000 ligger over 6 000 Kr. i skattepligtig Indkomst; mon det ikke vilde være gavnligt, om de 90 000 en Gang imellem — jeg tror for Resten, de gør det — spurgte: Hvordan klarer de Mennesker med under 6 000, 5 000 og 4 000 Kr. sig egentlig i denne Tid? Og saa hører man Jamren fra dem med 12 000, 13 000 og 15 000 Kr. over, at de ikke kan spare 400 Kr. op om Aaret i tvungen Opsparing! Naar man tænker paa, hvad vi gjorde her i Tinget i 1940: at vi

paalagde de smaa Indtægter en Lønskat, naar man tænker paa, at de smaa Arbejdsindtægter er belagt med Fagforeningsudgifter paa flere Hundrede Kroner om Aaret, saa hører det intetsteds hjemme at klage over en bunden Opsparing paa 400 Kr. paa en Indtægt paa 12 000—13 000 Kr.

Det er rigtigt, at der sikkert kunde gøres Forskel mellem gifte og ugifte, mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere og mellem By og Land. Jeg kan her indskyde, at det forekommer mig, at hele dette Skattelovkompleks ser bort fra Landet og næsten overvejende vender sig imod Byerne. Det var vist ingen Skade til, om der paa en eller anden Maade kunde ske en Forandring i saa Henseende og ligeledes paa de andre Punkter, jeg nævnte, men ogsaa der kommer der jo mange Problemer frem. Hvis man tager en Skillelinie mellem gifte og ugifte, ved enhver, der har beskæftiget sig med Beskatning og den Slags Ting, at der kommer Masser af Mennesker, som ikke er gift, og dokumenterer, at de har Byrder, som andre ikke har; det bliver vanskeligt at træffe det helt rigtige. Jeg tror ikke, Skillelinien skulde være mellem gifte og ugifte, men mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere, altsaa det rent faktiske, og der kunde maaske ogsaa tænkes andre Ting. I det hele taget mener jeg, at baade hvad Opsparing og Krigskonjunkturskat angaar, vil det være gavnligt, om Dispositionsbestemmelserne, saa smidige som de er — og det er udmærket —, kunde blive endnu smidigere, saaledes at man ikke kom til urigtige Resultater. Men Tankegangen i Lovforslaget synes jeg er rigtig, og paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige hurtig og velvillig Behandling af dette Lovforslag, idet jeg dog, som jeg har nævnt, mener det nødvendigt, at man ved en Udvalgsbehandling ser nærmere paa de efter min Mening i øvrigt udmærkede Regler.

Korsgaard: Lovforslaget om at udskrive en Krigskonjunkturskat er jo et Led i et Komplex af Lovforslag. Det samlede Komplex af Lovforslag har jo haft Ordførere for hvert Parti, og disse Ordførere har i ret høj Grad behandlet alle Skattelovforslagene, saa om man i egentlig Forstand kan kalde det mig overdragne Hverv et Ordførerskab, synes mig tvivlsomt. Jeg betragter mig mere som en Slags Delegeret eller en